

Fragmente nga libri Flama i Tom Kuka

1) Sepse, koha është lojcake e pabesë, të merr nëpër këmbë. Për ç' i hyn asaj në punë, të kthjellon, dhe atë që nuk e mban mend prej motesh, ta kthen në mend sikur ka ngjarë dje, kurse për atë që vuan, mundohesh, ke kokëdhembje a ngulitje, të ngre disa perde të trasha dyshimi, sa edhe po e pe të vërtetën ashiqare, nuk i zë besë.

2) Ai nuk duroi dot dhe u lëshua në oborr. I dolën të tëra përpara me gurmaze të prera. I vinin rrotull, ashtu të verdha, të pagoja, të pazëshme si vajza që qe ndryrë brenda. I bëhej sikur po hidhnin valle, ndaj nisi të lëvizte duart me vrull që t'i shporrte. Ua kalonte mes për mes ata krahë të gjatë si fletët e mullirit, por nuk i zinte dot, as i rrëzonte përtokë. Kjo e bëri ta përfshinte një mëri e verdhë dhe shkoi të zinte një bel me bisht të gjatë. Nisi t'i godiste me sa i hante krahu, por ato vazhdonin me të tyren, të pagoja, gurmazin e çarë, ku dukeshin rrylat e fytit. Ata gabzherrë që pa, ata skërfyej që i hynë në sy, nuk gjakonin, nuk lëshonin pikën e zhurmës, por gjithsesi e përqeshnin atë zdap sa një mal të lartë.

3) Tani, askush nuk dinte të thoshte kur pati nisur kjo punë, por njerëzia po fironte. Varrezat qenë mbushur plot, kështu që në shpatin e kodrës qenë çelur gropa të reja. Flamëmadhja i rrëmbente me një furi kaq të madhe, thua se ishte unshëm tërë kohës. Fëmijë, pleq, gra, burra që vendoseshin stivë në karron e Tom Kukës, i cili nuk përtonte ta kryente këtë punë gojëkyçur, ashtu si e donte moti që kishte rënë.

4) Njeriu mërzhitet, kur vdes, por gëzon, kur vret.

5) [...] asgjë nuk harrohet, nëse do të ndërtohet ditët që do të vijnë.

6) Një Zot e di se si nuk u thyen qelqet atë natë, tek duronin pikat e ujit që binin me furi, se duhet të ishin të çmeritura nga ajo që shihnin të ngjante në atë odë. Flakërima e rrufesë e bënte natën ditë për një dekinë, ndërsa sa merrje frymë, dëgjoje një rrapëllimë që lajmëronte tokën për mëkatet e saj.